

Трѣбва да ви кажа, че по това врѣме насти-
нахъ и взехъ да кашлямъ. Всичко ми бѣше на-
опаки. И ето че една вечеръ, когато се чувству-
вахъ много злѣ, азъ невнимателно извихъ главата
на японеца и тя отскочи. Коня тази вечеръ никакъ
не можеше да ми угоди и падна отъ стоялото, а
на хвърчилото, което лежеше на земята, безъ да
искамъ, стъпихъ съ кракъ и го развалихъ.

Слугинята събра играчкитѣ. Мама ме тури да
си легна, но азъ дълго не можахъ да заспя. Мене
ми бѣше горещо. Подъ кревата нѣщо шумѣше, а
въ тъмнината се носѣха петна отъ тъмно-запа-
ни кръгове.

Азъ се помъжихъ да заспя, затворихъ си очи-
тѣ, обърнахъ се на другата страна и помня, че
мама излѣзе изъ стаята. Почти веднага слѣдъ нея
изъ сжщата врата влѣзе една фигура, облѣчена въ
дълга дреха и застана до леглото ми. Фигурата
направи единъ голѣмъ поклонъ и ми се прѣпоръча:

— Азъ съмъ вашия японецъ Ну-Жи-Вѣй.

Азъ го бѣхъ позналъ и мълчехъ.

— Дошълъ съмъ да си взема сбогомъ, каза
Ну-Жи-Вѣй, — азъ си отивамъ въ Япония. Вие
вчера ме обидихте.

И той повторно се поклони, като си разтвори
ржцѣтѣ.

Менъ ми дожалѣ за Ну-Жи-Вѣя. Искрахъ да
му се извиня, но японецътъ ме прѣдупрѣди.

— Азъ ви прощавамъ, Митко. И той се скри
въ тъмнината.

Не мина ни минутка и силенъ тропотъ ме за-
стави да се сепна. Черниятъ ми конь стоеше въ
стаята и ме викаше да му се кача.

— Ние ще го стигнемъ! говореше коня за
японеца.